

Na vznožju stene mi je zaprlo pot snežišče, bolj rečeno ledenik, kajti sneg je bil pretvorjen v trd led, ki je v strmini 45 stopinj padal kakih sto metrov daleč do nasutega kamenja in skalovja. Med steno, na kateri sem bil, in ledenikom je zijala globoka razpoka. V sredi ledenika pa je segala od njegovega desnega roba pa do polovice njegove širine druga, prečna razpoka, ki mi je zaradi svoje širine obljubljala precejšnjo globino. Steza je držala počez pod ledenikom. Edina možnost prehoda je bila, da preskočim razpoko, ki me je ločila od ledenika, potem pa ledenik poševno navzdol prečkam nad njegovo prečno razpoko.

Še sedaj mi je nerazumljiva brezbriznost za življenje. Kar škoda časa se mi je zdelo, da bi si nataknil dereze na noge. Viseč na enem izmed klinov steze, sem si s cepinom izsekal na ledeniku stopinjo. Nato sem razpoko preskočil in se na ledu s pomočjo cepina srečno ujel. Nato sem si izsekal drugo stopinjo, tretjo itd. Ko sem prečkal kake tri metre, sem dospel na trši led. Počasno sekanje stopinj me je spravilo v nejevoljo; začel sem sekati manjše, tako da je komaj polovica čevlja našla prostora v njih. Hodil sem kakor po vrvi. Kar se mi zdrsne in — bliskoma zletim v prečno razpoko. Hotel sem se medpotoma ustaviti s tem, da sem z vso silo zabil cepin med nogami v led. Močno sem ga zabil, tako da je cepin tam ostal, brzina drčanja pa me je vrgla preko njega in naravnost v razpoko.

Med padanjem sem zadel z glavo ob kamenito steno na gornji strani razpoke, in sem pri tem dobil troje ran. Padec je bil silen. Jasno zavest sem imel do zadnjega sunka, ko sem padel na dno. Bil sem docela miren, brez vsakega strahu. Zdelo se mi je samo ob sebi umljivo, da moram tudi jaz priti enkrat na vrsto, da plačam z življenjem mnoge užitke, ki so mi jih nudile

planine. Ta misel se mi je pojavila v trenutku, ko sem začutil udarec v glavo in preden sem padel na dno. Zavaljo tega nisem niti najmanj trpel. Pravzaprav si ne morem misliti lepše smrti, kakor bi bila zaradi padca v prepad... Tako brez skrbi in brez groze se na ta način umre...

JANKO MLAKAR: ZAKAJ HODIMO V GORE

Star pregovor pravi: »Gora ni nora, nor je, kdor gre gor.« Švicarski gorjanci trde: »Ljudje gredo do 1500 metrov visoko, krave do 2000 metrov, koze do 2500, še višje pa norci.« In zakaj obsojajo planince tako ostro? Ker stoje na stališču, da gre pameten človek v gore samo tako visoko, dokler ima še upanje, da bo kaj koristnega dobil. Ko je prišel **Saussure** v Chamonix in vprašal, če je bil kdo že na Mont Blancu, so se mu ljudje rogali, češ da imajo ledu in snega dosti in še preveč v največji bližini, in ga jim torej ni treba iskati na Mont Blancu. Saussure jih je pa kmalu prijel od prave strani in je obljubil tistemu, ki bi prišel na ta vrh, lepo nagrado. Te se je polakomnil mlad mož po imenu **Balmat** in jo dobil. Tudi danes se najdejo še ljudje, ki se posmejujejo planincem, kadar jih vidijo, kako pridejo na postajo trudni in izdelani, včasih tudi premočeni, češ, kaj imajo od tega, če lazijo po gorah, torej še dandanes, ko je planinstvo tako razvito, da se morajo včasih triglavski »romarji« postaviti na grebenu v vrsto in čakati, da gredo lahko naprej.

Zelo bi bilo zanimivo, če bi kak časnik svojim bralcem obojega spola zastavil vprašanje, zakaj hodijo po planinah, seveda če bi ti odkrito odgovorili. Marsikdo je planinec, ker je to nekaj modernega, drug hodi po gorah zaradi družbe, kaka po zakonu hrepeneča zastopnica nežnega spola išče po planinah mladeniča, ki bi jo rešil samskega stanu, kak zakonski mož pa, da bi se za nekaj časa znebil svoje boljše polovice in se nekoliko oddahnil od zakonske sreče.

Na Pohorju

RUDOLF TRAVINIČ

*Tiho stopam
po mehki preprogi
jelkinih iglic.*

*Krog mene
mogočni gozdni hram.
Sonce zažiga sveče
v zelenih tleh.
Ptički v krošnjah
žgolijo svoje preludije.*

*Visoke jelke
šumijo v vetru
svoje stoletno življenje.*